

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

1.Pf.20.269/2024/5/II.

A felperes:

Országos Mentőszolgálat

1055 Budapest, Markó utca 22.

A felperes képviselője:

Darázs & Társai Ügyvédi Iroda

ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. T. Tóth Balázs ügyvéd

ügyvéd címe1

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

39.P.20.450/2024/12.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az cégl-nek (székhely) 254.000 (kétszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A www.atlatszo.hu internetes portál 2024. január 23-án interjút közölt a Magyarországi Mentődolgozók Szövetségének elnökével.

[2] A felperes a cikkben tizennégy szövegrészt sérelmezve helyreigazítást kért, amely előzetes kérelmet az alperes nem teljesítette. A felperes kereseti kérelmei szerint az alperes valótlanul állította, hogy:

[3] 1. „A budapesti mentés a vidéki mentőautók nélkül rég bedőlt volna, súlyos gondok vannak a mentőszolgálatnál.”

[4] A valóság ezzel szemben az, hogy „az Országos Mentőszolgálat megbízhatóan és magas színvonalon működik. A nyilatkozó „MOMSZ-elnök” egy volt mentős, aki gátlástalanul kürtöli tele az erre fogékony médiát olyan kijelentésekkel, melyek tájékozatlan közönségnek talán hitelesnek tűnhetnek, a szakterület jó ismerői azonban pontosan tudják, hogy zömében hazugságok vagy aljas csúsztatások. A sok valótlan állítás, a harsány hamis vádaskodás célja a feszültségkeltés.”

[5] 2. „minden egyes intézkedés arra irányul, hogy egyik napról a másikra találjanak megoldásokat, és ezek a megoldások soha nem hosszú távúak, átfogóak, amivel a probléma gyökerét lehetne kezelni, hanem mindig ad hoc jellegűek.”

[6] A valóság ezzel szemben az, hogy „a MOMSZ elnökének semmilyen rálátása nincs és nem is lehet az általa harsányan bírált szervezet mélyebb működésére és vezetési gyakorlatára, tekintve, hogy az OMSZ-nél raktárosi munkakörben áll foglalkoztatásban.”

[7] 3. „Most már ott tartunk, hogy az ország legtávolabbi szegletéből is gondolkodás nélkül hívnak kollégákat. És most már napi szinten reggelente még egy autót vezényelnek fel, indokolás nélkül. Épp a tegnapi napon kaptam olyan információt, hogy a közép-magyarországi régió összes mentőállomásáról fölrendeltek autókat.”

[8] A valóság ezzel szemben az, hogy „az OMSZ országos hatáskörű intézmény, egy terület aktuális megerősítését a működési adatok folyamatos monitorozása és elemzése alapján végezzük úgy, hogy egyetlen másik terület, vármegye, vagy országrész mentőkapacitása se gyengüljön, vagyis a mentőellátás mindenhol folyamatos és biztonságos maradjon. Az OMSZ számára elsődleges szempont a betegek érdeke, így minden lehetséges eszközt kihasznál a szükséges mentőkapacitás biztosítására az ország egész területén. Budapest és agglomerációjának mentési és mentésirányítási tevékenységét más módon is folyamatosan erősíti, a régió szervezett kocsiparkját az elmúlt időszakban mintegy 10%-kal növelte.”

[9] 4. „benőtt körömhöz, herpeszhez, gyomorrontáshoz, az ujj elvágásához is mentőt küldenek.”

[10] A valóság ezzel szemben az, hogy „a mentésirányítók szigorú szakmai protokollok és szakmai tudásuk alapján végzik a munkájukat, és amennyiben a segélyhívás során kideríthető, hogy a betegnek „csak” gyomorrontása van, vagy benőtt köröm miatt kér mentőt, a beteget más ellátási forma felé irányítjuk. A MOMSZ elnöke erről is keveset tudhat, hiszen mentésirányítói ismeretekkel és tapasztalattal sem rendelkezik.”

[11] 5. „Soha egy vezető, a menedzsment nem áll ki ilyenkor, ha igen, felülvizsgáljuk a szabályokat, felülvizsgáljuk az utasításainkat, felülvizsgáljuk a kialakult gyakorlatot, hogy hogyan lehetne ezen változtatni.”

[12] A valóság ezzel szemben az, hogy „a betegellátás és a mentésirányítás szakmai szabályrendszerét, protokolljait is rendszeresen és gyakran felülvizsgálja az OMSZ, aktualizálja, fejleszti azokat.”

[13] 6. „tavalyi évben is volt egy utasítás, hogy ha egy autó javítása X forintnál többbe kerül, akkor azt egészen felső vezetői szinttel kell jóváhagyatni, csak akkor lehetett az autót megcsináltatni.”

[14] A valóság ezzel szemben az, hogy nem volt ilyen tartalmú utasítás. „Az OMSZ gazdálkodása stabil, likviditási egyensúlya megtartott.”

[15] 7. „a statisztikák szépítgetése régi hagyomány a mentőszolgálatnál. Már jóval ezelőtt is kaptunk olyan információkat, miszerint a statisztikákat javították, legfőképpen

Budapest tekintetében. Erre példa az átvezénylések kérdése. Reggel az adott régióban dolgozó autó bejelentkezik, hogy munkába áll, és ezt rögzítik is reggel a statisztikában. Majd felvezénylik Pestre, átjelentkezik annak a mentésirányítási rendszerébe, kap új mentőegység-azonosítót. A példának okáért 12-kor Budapesten készült statisztikába bekerülnek a felvezényelt autók is, budapestiként feltüntetve. Azaz egy autó kétszer szerepel a statisztikában.”

[16] A valóság ezzel szemben az, hogy „teljesen értelmetlen feltételezés, hogy „a mentőszolgálat egyszerre két helyen, vidéken és a fővárosban is nyilvántartja a vidékről átvezényelt mentőegységeket. A mentőegység alapvetően az anyaállomás nyilvántartásában szerepel (pl. leltár, személyzet), a mentésirányítás viszont az aktuális tartózkodási terület rendszerén keresztül történik, vagyis például egy Budapesten tartózkodó egység a Közép-magyarországi mentésirányítástól kap feladatot, de amint visszatér a saját régiójába, az ottani mentésirányítás adja a feladatot az egységnek. A mentésirányítási rendszerben vármegyei csoportosításban láthatóak a mentőegységek, ezért szükséges a mentőegység azonosító átírása. Az országos gépkocsi statisztikának a dinamikus mentésirányítási adatokhoz ilyen módon nincs semmi köze, azt nem befolyásolja, nem „kozmetikázza”.

[17] 8. „Rettentően elégedetlenek a mentődolgozók az Országos Mentőszolgálat kommunikációjával, ami nagyon félrevezető.”

[18] A valóság ezzel szemben az, hogy „egyéb érdekelt kizárólag saját egyéni véleményét vagy a mentődolgozók kisebbségének véleményét fogalmazhatja meg, mivel az általa képviselt szervezetnek csak a mentődolgozók 1/6-ával van kapcsolata. Az Országos Mentőszolgálat kommunikációja a MOMSZ és egyéb érdekelt kommunikációjával ellentétben tényszerű, igaz és hiteles.”

[19] 9. Az alperes azt a hamis látszatot keltette, hogy az Országos Mentőszolgálat mentőautóin nincs elég infúziós készítmény.

[20] A valóság ezzel szemben az, hogy az életmentéshez, betegellátáshoz valamennyi eszköz és tárgyi feltétel rendelkezésre áll, a raktárkészlet, az utánpótlás biztosított.

[21] Az alperes valótlanul állította, hogy:

[22] 10. „A mentőszolgálat egyáltalán nem kezeli partnerként a szakszervezetet.”

[23] A valóság ezzel szemben az, hogy „az Országos Mentőszolgálat a jogszabályi kötelezettségein túlmenően is együttműködik minden olyan érdekképviselői és érdekvédelmi szervezettel, melyek valóban a mentődolgozók érdekeit képviselik.”

[24] 11. „De ott van a béren kívüli juttatás kérdése is, ami a mentőszolgálatnál egy vicc, még talán annak is rossz. Ugyanis 100 ezer forintot kapunk egy évben Szép-kártyára, illetve kapunk 6.600 forint mosatási támogatást, és 7.000 forint cipőpénzt, valamint 12 ezer forint bankszámla hozzájárulást. Ennyi az összes béren kívüli juttatásunk a mentőszolgálatnál jelen pillanatban. Ezeket még 2009-ben állapították meg, akkor egyeztetett róla a másik szakszervezet, és azóta változatlan.”

[25] A valóság ezzel szemben az, hogy „a béren kívüli juttatások terén az OMSZ a költségvetési lehetőségeit maximálisan kihasználja, 2009 óta a juttatások köre is bővült.”

[26] 12. „Semmilyen inflációkövető intézkedése nem volt a mentőszolgálatnak.”

[27] A valóság ezzel szemben az, hogy „az Országos Mentőszolgálat az egészségügyi szakdolgozókat, orvosokat, és háttérben dolgozókat érintő béremelési lépéseket is maradéktalanul végrehajtotta és végrehajtja.”

[28] 13. „A minősítés alapján a mentődolgozók bére fölfelé plusz 40 százalékkal, lefelé pedig -20 százalékkal eltéríthető.”

[29] A valóság ezzel szemben az, hogy „a mentődolgozók bére a minősítés alapján negatív irányban nem változhat, nem csökkenhet. Az OMSZ munkateljesítmény értékeléséről és a minősítésről szóló eljárásrendje összhangban áll az Eszjtv. 7. §-ban rögzített szabályaival.”

[30] 14. „utasításba adta, hogy csak kerek összegű, kerek literre lehet megtankolni a mentőt, mert hadilábon állt a matematikával, és még kockás füzetbe vezette az elszámolást. Ez az utasítás ma, 2024. január 16-án is érvényben van még, és amikor rákérdeztünk, hogy nem lehetne-e ezen változtatni, akkor azt mondták, hogy nem. Ez így működött, és így is marad.”

[31] A valóság ezzel szemben az, hogy nem létezik ilyen központi utasítás.

[32] A felperes kereseti kérelmei jogalapjaként hivatkozott a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdésében foglaltakra.

[33] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a cikk tárgya – a betegellátás helyzete, illetve a mentősök körülményei – egy társadalmi vita része, valamint hogy nem szerzői álláspontot közvetített, hanem interjút közölt. Ennek során a sajtó közvetítő szerepére figyelemmel kell lenni.

[34] Az alperes

[35] az 1. sérelmezett közlés tekintetében valós tény a mentőegységek felrendelése, ezen a felperes által sem vitatott tényen kívül a cím értékítéletet tartalmaz, amelynek helyreigazítása kizárt,

[36] a 2. közlés tekintetében hivatkozott arra, hogy adott intézkedés megfelelősége értékítéletnek minősül,

[37] a 3. közléssel kapcsolatban a felperes sem vitatta, hogy mentőegységeket rendelnek fel a fővárosba,

[38] a 4. közlés nem szó szerint értendő. Az interjúalany arról beszél, hogy kevés a mentő, és arról van szó az interjúban, hogy lehet orvosolni a problémát. Ide kapcsolódóan mondja el az interjúalany, hogy vagy a mentők számát kell növelni, vagy pedig azt mérlegelni, hogy mely esetekhez mennek ki. A közlés valós tartalmát a felperes nem vitatta,

[39] az 5. közlés tekintetében az alperes állította, hogy az interjúalany egy rossz kommunikációs magatartást kritizál, és az előadás nem szó szerint értelmezendő,

[40] a 6. közlés álláspontja szerint ez egy lényegtelen tévedés, illetve pontatlanság,

[41] a 7. közlés is lényegtelen, és ha tévedés, akkor sem releváns. Egy statisztika mennyire megbízhatósága értékítélet,

[42] a 8. közlés értékítélet,

[43] a 9. közlés minősítése nem lehet „hamis látszat”, az alperes vagy valótlan állít, vagy valós tényeket tüntet fel hamis színben. Ez utóbbi esetben a felperes nem jelölte meg a való tényeket,

[44] a 10. közlés nem tényállítás,

[45] a 11. közlés tekintetében az alperes kifogásolta, hogy a felperes maga sem jelölte meg, milyen elemekkel bővültek a juttatások, az alperestől pedig nemleges bizonyítás e körben nem várható el,

[46] a 12. közlés tekintetében az alperes egyrészt arra hivatkozott, hogy az inflációkövető jelleg nem tényállítás, másrészt vitatta a felperes aktív perbeli legitimációját;

továbbá hivatkozott arra is, hogy a felperes sem tett tényelőadást arra vonatkozóan, hogy mi volt a felperes inflációkövető intézkedése.

[47] A 13-14. közlés tekintetében a felperesnek nincs perbeli legitimációja.

[48] A 14. közlés jelentéktelen körülmény, ami az egész cikk szempontjából lényegtelen, nincs hatása a felperes megítélésére és nem sajtó-helyreigazítási per tárgya.

[49] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A felperest az alperes javára 355.600 forint perköltség megfizetésére kötelezte és megállapította, hogy a 36.000 forint kereseti illetéket az állam visel.

[50] Ítéletének indokolásában alkalmazott jogszabályként idézte a Magyarország Alaptörvénye IX. cikkét, az Smtv. 12. §-át, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1)-(2) bekezdését és a 496. § (1), (3) és (6) bekezdését.

[51] Nem vitatott tényként kezelte, hogy a cikk tárgya a felperesnek, mint a kórházon kívüli életmentő ellátás magyarországi felelősének helyzete. A mentőszolgálat működése és az ezzel kapcsolatos esetleges anomáliák kiemelt társadalmi közérdeklődésre tartanak számot. A közszolgálatot ellátó felperes fokozott súllyal köteles túrni a személyét érintő, fokozott érdeklődésre számot tartó állításokat.

[52] Az elsőfokú bíróság az 1., 2., 5., 8., 10. közlést értékítéletnek, véleménynek minősítette.

[53] A felperes által 3., 6., 11., 12., 13. közlést való ténynek tekintette, amelynek helyreigazítása nem kérhető.

[54] A 4. közlésben az interjúalany a feladatok sokaságát, és ehhez képest a mentők alacsony számát kifogásolta, és ezzel kapcsolatban tette a kijelentést. A felperes a helyreigazítási kérelemben mást sérelmezett, ezért helyreigazításnak nincs helye.

[55] A 7. közlés nem valótlan, és a cikkbeli nyilatkozat nem tartalmazta, hogy egy mentőegység egyszerre két helyen lenne. A „a statisztikák szépítgetése régi hagyomány” szövegrész értékítélet.

[56] A 9. közlés tekintetében a felperes szerint az alperes azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes mentőautóin nincs elég infúziós készítmény. Ezzel kapcsolatban helyreigazításnak nincs helye. A közlést a való tények hamis színben feltüntetéseként vizsgálva az elsőfokú bíróság szerint a felperes a perfelvétel során azt állította, hogy nem merült fel infúzió-utánpótlási probléma, amiből következően nem tudja megjelölni, hogy mi az a való tény, amelyet az alperes hamis színben tüntetett volna fel. Erre tekintettel e körben helyreigazításnak nincs helye.

[57] A 14. közlésben nem szerepel az az állítás, amelynek helyreigazítását a felperes kérte, ezért helyreigazításnak szintén nincs helye.

[58] Az elsőfokú bíróság – mint a jogvita elbírálásához szükségtelent – mellőzte az interjúalany egyéb érdekelt tanúként meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány teljesítését.

[59] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Az alperes jogi képviselőjének a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott ügyvédi munkadíját vette figyelembe. Megállapította, hogy a megbízási szerződésben kikötött munkadíj nem minősül eltúlzottnak, az alperes ügyvédi munkadíja Ükr. 2. § (2) bekezdése szerinti mérséklését nem találta indokoltnak, és a megbízási szerződésnek megfelelően 280.000 forint + áfa összegű jogi képviselői munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest.

[60] A kereseti illeték viseléséről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdésének c) pontja alapján döntött.

[61] Az elsőfokú ítélet ellen felperes fellebbezett.

[62] Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen az elsőfokú ítélet – a kereset szerinti tartalommal történő – megváltoztatását, másodlagosan a perköltséget megállapító rendelkezés megváltoztatását és a perköltség összegének mérséklését kérte.

[63] A felperes szerint az elsőfokú bíróság helytelenül minősítette a keresetben megjelölt szövegrészeket. Valamennyi közlés valótlan tényállítás, illetve valós tények hamis színben történő feltüntetése volt, amelyek kifejezetten alkalmasak felperes társadalmi megítélésének negatív színben történő feltüntetésére.

[64] Másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az alperes által felszámított perköltség összegét mérsékelni kellett volna, mert az ügy tényállását tekintve egyszerű megítélésű, az elsőfokú eljárás egy tárgyalás keretében lezárható volt.

[65] Bejelentette, hogy teljes személyes illetékmentességben részesül az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján mint költségvetési szerv.

[66] A felperes jogi képviselőjének munkadíját az Ükr. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint, áfával növelt összegben kérte megállapítani, mértékét 27.500 forintban jelölte meg.

[67] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes kötelezését indítványozta. A másodfokú eljárásban ügyvédi munkadíját 200.000 forint + áfa összegben számította fel.

[68] Álláspontja szerint a fellebbezés érdemi indokolással nem reagál a támadott ítélet indokolására, így nem világos, hogy mi a fellebbezés Pp. 371. § (1) bekezdésének b) pontjában foglaltak szerint meghatározandó indoka.

[69] Vélemény sajtó-helyreigazítási perben eredményesen nem támadható, a valóság közlése címén pedig kizárólag a kifogásolt közléssel szembeállítható, azokkal tartalmi-logikai kapcsolatban álló, a felperes által bizonyított tényállítások közlése kérhető. A felperes nem magukkal a kifogásolt állításokkal, hanem azokkal tartalmilag össze nem függő kijelentésekkel kapcsolatban kért közzétételre kötelezést, illetve egyes közlések esetében saját véleményének közlését kérte, ez azonban kívül esik a helyreigazító közlemény tartalmi keretein és túlmutat a sajtó-helyreigazítás funkcióján.

[70] Az alperes egyebekben megismételte az elsőfokú eljárásban elfoglalt, az egyes kifogásolt közlésekre vonatkozó jogi álláspontját.

[71] A perköltség vonatkozásában előadott jogorvoslati kérelmet azért tartotta alaptalannak, mert a csatolt megbízási szerződésében meghatározott megbízási óradíj a jelenlegi piaci viszonyokkal arányos mértékű, annak mértékét az alperes képviselője által képviselt ügyekben a bíróságok reálisnak ítélik meg. A felszámított órákat illetően is tartalmazott részletes előadást a perköltség felszámítása, a hat munkaóra az a minimális időtartam, amely az alperes jogi képviselőjének szakszerű ellátásához indokolt volt.

[72] A fellebbezés alaptalan.

[73] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése [Pp. 358. § (5) bekezdés], ezért azt a másodfokú felülbírálat teljes terjedelmében érintette, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között [a Pp. 370. § (1) bekezdése].

[74] A felperes a per főtárgyát illető fellebbezésében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tényállításnak minősítette a kifogásolt közléseket. Ebből következően jogorvoslati kérelme a megállapított tények másként minősítését célozta, amely a Pp. 369. §

(3) bekezdés *c*) pont szerinti felülbírálati jogkörben érvényesülő rendelkezés. A Pp. 370. § (1) bekezdéséből következően a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét főszabályként csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolhatja, ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés *a*), *b*) és *d*) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371. § (1) bekezdésében meghatározott jogszabálysértés-állítási kötelezettség következménye, hogy az behatárolja a másodfokú felülbírálat tárgyát is. A fellebbezés nem irányulhat arra, hogy az elsőfokú eljárást és ítéletet hivatalból minden vonatkozásban vizsgálja felül a másodfokú bíróság.

[75] A Pp. törvényjavaslatának indokolása szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a kérelem korlátai között gyakorolja. Korlátot ebben az értelemben nem csak az képez, hogy a fellebbező milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi (pl. mely anyagi jogszabály megsértésére hivatkozott).

[76] A fellebbezési kérelem tartalmát a rendelkezési jog tartalmából következően a fellebbező fél határozza meg, a törvény szerint gyakorolt rendelkezési jog korlátozza a másodfokú bíróság döntési lehetőségeit is. Ennek során kiemelt jelentősége van a Pp. 371. § (1) bekezdés *b*) és *d*) pontjában foglalt tartalmi feltételeknek: a törvény kötelezővé teszi annak határozott megjelölését, hogy a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg az elsőfokú ítéletet, továbbá, hogy kérelmét milyen anyagi vagy eljárásjogi szabálysértésre alapítja (ide nem értve azt az esetet, amikor a jogszabálysértés nem feltétele a felülbírálati jogkör gyakorlásának). A kért jogvédelem kijelölése után a fellebbezőnek kérelméhez részletes indokolást kell fűznie, amelyben kitér arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása, vagy a megállapított tények jogi minősítése során milyen hibákat vétett, mérlegelésének eredménye mennyiben és milyen okból jogszabálysértő vagy téves.

[77] A felülbírálatnak akadály, ha a fellebbezés tartalmából nem állapítható meg, hogy a fellebbező fél az elsőfokú bíróság döntésében megjelenő jogi álláspontját milyen okból tartja jogszabálysértőnek. E tekintetben a másodfokú bíróság a fél helyett nem járhat el, nem határozhatja meg azokat a formai vagy tartalmi kellékeket, amelyeket a felülbírálati jogkör gyakorlása során megítél. Érdemben csak azok a fellebbezési hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek, az egyéb előadást a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyja.

[78] A fellebbezés tartalmából következően a felperes szerint az elsőfokú bíróság döntését anyagi jogi jogszabálysértésre, az Smtv. 12. § (1) bekezdésébe ütközésre alapította. Keresetlevelében előadta, hogy a sajtóközleményben melyek a valótlan tények, illetve az mely való tényeket tüntet fel hamis színben, amellyel szemben melyek a való tények. Az előadottak és az alperes érdemi védekezésének korlátai között az elsőfokú bíróság valamennyi kifogásolt szövegrész jogi minősítését elvégezte, ezt megelőzően mérlegelésének elemeit és a mérlegelés során figyelembe vett alkotmányos és egyéb szempontokat ismertette.

[79] A felperes fellebbezése nem tartalmazza azokat az indokokat, amelyekből kitűnik, hogy az elsőfokú ítéletet mennyiben tartja a fellebbező sérelmesnek. Önmagában annak állítása, hogy a kifogásolt közlések nem véleménynyilvánításnak, hanem tényállításnak minősülnek, az alapul fekvő okok, az elsőfokú ítélet megállapításaira reflektáló érvelés hiányában az érdemi felülbírálathoz nem elegendő. Érdemben nem bírálhatóak felül azok a hivatkozások, amelyek az ítélettel szemben nem indokolják az abban előadottakat.

[80] A fellebbezés ezért – bár eleget tesz a fellebbezéssel szemben támasztott formai követelményeknek – tartalmilag annyiban fogyatékos, hogy egy érvet sem tartalmaz arra vonatkozóan; miért helytelen a sérelmezett közlések elsőfokú bíróság által megállapított jogi minősítése. Ezért az elsődleges fellebbezési kérelem nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet kért módú megváltoztatására.

[81] Az alperes részére megítélt elsőfokú perköltség összegének mérséklése iránti fellebbezés is alaptalan.

[82] A perköltség körébe a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és ahhoz szükségesen felmerült költségek tartoznak. Az okozatosság és a szükségesség fogalmai mentén esetről esetre dönthető el, hogy egy adott költségfajta vagy annak igényelt mértéke perköltségként figyelembe vehető vagy sem. Ennek megfelelően az érvényesíteni kívánt költség egy adott ügyben lehet szükséges egy másik ügyben azonban szükségtelen kiadás. A munkadíj meghatározása a felek szabad megállapodásán alapul, a hasonló megállapodásokhoz képest kirívóan magas összegű munkadíjkikötés azonban a jogi képviselővel szerződő fél kockázatába tartozó körülmény.

[83] Az Ükr. 2. § (1) bekezdése szerint felszámított munkadíj és készkiadások összegének csökkentését a 2. § (2) bekezdésében szereplő felhatalmazó rendelkezés alapján ugyanis a bíróság – indokolt határozattal – a munkadíj összegét mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[84] Befolyásolja a bíróság perköltségről hozott rendelkezését az ellenérdekű fél arra vonatkozó nyilatkozata is, hogy a felszámítást valamilyen szempontból vitatja-e. Ilyen esetben a bíróságnak vizsgálnia kell a felszámítás jogi feltételeknek megfelelőségét és a felek által felhozott valamennyi értékelési szempontot figyelembe kell vennie döntését megelőzően.

[85] Az alperes által felszámított perköltséget a felperes az elsőfokú eljárásban nem támadta. Az elsőfokú bíróság által megfelelőnek elfogadott munkadíj összege a csatolt ügyvédi meghatalmazásba foglalt megbízási szerződésen alapul. Annak tartalma szerint az alperes a jogi képviselet ellátásáért az eljárás első- és másodfokú szakában is óránként 40.000 forint + áfa megbízási díjra jogosult, ezen kívül a megbízóval szemben költséget és kiadást nem érvényesít. Az alperes az elsőfokú eljárásban 7 munkaórát számított fel, tehát 280.000 forintra tartott igényt, annak összegét áfával emelve kérte teljesíteni. A kikötött ügyvédi díj illeszkedik a professzionális jogi képviseletet ellátó ügyvédi irodák szokásos díjazásához.

[86] A megbízási szerződésben kikötött óradíj, illetve a munkaórák megjelölt száma az elvégzett munkával arányban nem állónak nem tekinthető akkor sem, ha a perben csak egy tárgyalás megtartására került sor. Az alperes jogi képviselőjének munkája nem csak a tárgyaláson való részvételre terjedt ki, hanem az ellenkérelem elkészítésére és előterjesztésére, a tárgyalásra való felkészülésre is. A felperes fellebbezése a vonatkozásban nem is tartalmazott határozott kérelmet, hogy a másodfokú bíróság a perköltséget milyen összegre szállítsa le.

[87] A felperes erre vonatkozó indokolásának hiányában a fellebbezésben előadott egyetlen érv nem volt alkalmas a perköltséggel kapcsolatos döntés részbeni megváltoztatására.

[88] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a per főtárgya és a perköltség összege tekintetében is helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján.

[89] A Pp. 364. § utaló rendelkezése szerint irányadó 81. § (1)-(2) bekezdése, a 83. § (1) bekezdése és a 499. § (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező felperest kötelezte az alperes kiadója részére az alperes jogi képviselőjének munkadíjából álló másodfokú perköltség megfizetésére. Annak mértékét az alperes felszámítása szerint határozta meg az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, öt munkaóra alapulvételével és áfával emelt összegben.

[90] A per az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jog hatálya alá tartozik, a felperes pedig az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez. Ezért a felmerült 48.000 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2024. június 4.

Dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
bíró